

יאיר ניצני מרים גבה

סיווד מתמשך

רעייתי מטילה עלי משימות שאם היא היתה בוחרת לבצע בעצמה - הן היו מסתדרות בתוך דקות

רויקט שאינו מתבצע, ובכל פעם שרעייתי נתקלה בה, זה הזכיר לה שכלום לא קורה. החלטתי לנסות טקטיקה אחרת ולהגדיל את הפרויקט לממדים עצומים, כך שיעבור לה החשק. הסברתי שחבל לא לנצל את הסיווד לשיפוץ מקיף יותר, ובניתי תוכנית שכוללת את החלפת החשמל בכל הבית, חידוש אינסטלציה, שדרוג המטבח, קניית רהיטים חדשים לסלון ולפינת האוכל והחדר לפת הריצוף בפרקט. אני יודע כמה קשה לרעייתי לקבל החלטות בענייני קניית רהיטים, וידעתי שרק על השיטוט בחנויות אני ארוויח לפחות שלושה חודשים. הוספתי לתוכנית אדריכל מדופלם שהיא מכירה, אחרי שבדקתי שהוא בדיוק נוסע לביאנלה בוונציה לחודשיים. הסברתי שזה ייתן לנו בית מחודש ויפה, שיהיה כיף לחיות בו. נכון, ביאלץ לעזוב את הבית לתקופת השיפוץ, זה יהיה יקר ויגזול לא מעט זמן, אבל לדעתי זה שווה את המאמץ, ואם כל בני הבית יתגייסו וייתנו כותף, אחרי חצי שנה של מגורים בחדר בבית הוריה, נחזור לדירה שלנו כמו גדולים.

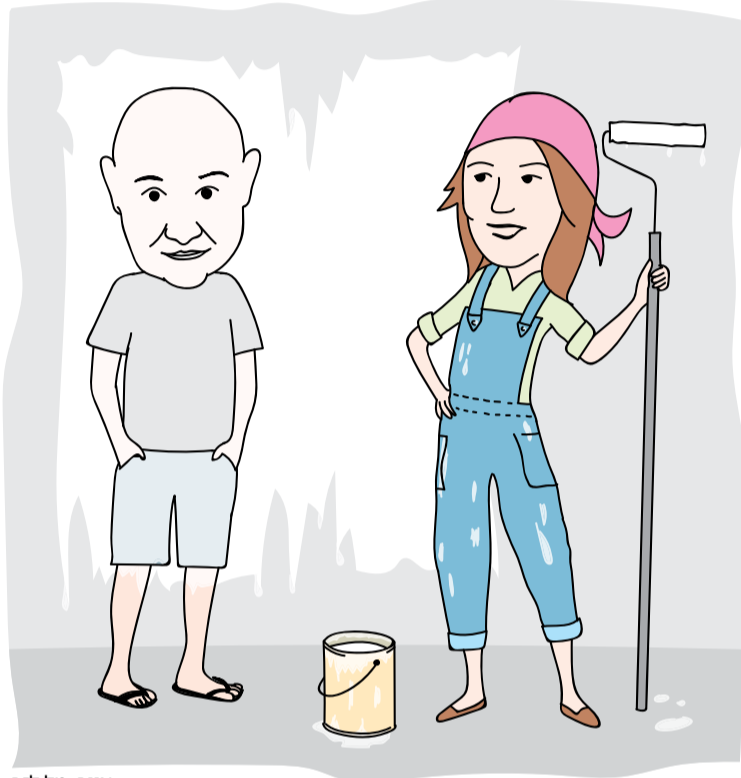
בהערת אגב הוספתי שקראתי תחזיות שצפויה מלחמה בקיץ, כולל טילים שעלולים להוריד את השיפוץ לטמיון, כך שאולי כדאי לחכות עד אחרי המלחמה, כך שנוכל כבר לתקן את נזקי הטילים וגם להשתמש בפיצוץ שנקבל מהמדינה. רעייתי נתנה בי מבט כועס ואמרה שאני רחין כפייתי, שהיא מרגישה שאני מנסה לסייד אותה, ושחייבים להתחיל את העבודות עכשיו. אמרתי שהיא צודקת מאה אחוז, ביום ראשון אני מטפל בזה. אבל בשישי יומתי נסיעה למרכז קניות גדול לראות שטיח חדש לסלון. חשבתי שאם אסמם אותה עם השטיח, זה ישכח ממנה את הפרויקט לכמה ימים. שוב טעיתי.

ביום ראשון נאלצתי לפתוח יומן ולהתחיל לחפש סייד מומחה. צלצלתי לכמה אנשי מקצוע, אבל כפי שהסברתי לאשתי, לכולם היו בעיות בלוחות הזמנים. כל שבוע נופל על רמזאן, כריסמס, צום גדליה, ט' באב, הסהרנה, העיראקיאדה, הסיגה, בלאק פריידיי, ווייט פריידיי או מיטלס מאנדיי. בנוסף, יש מתח בגבולות, סגירת מחסומים בשטחים, והמונדריאל בכדורגל, שבו השיפוצניקים פחות משפצים ויותר מפצחים.

באחד הערבים אשתי אמרה שאני ממשיך עם הרחיות האלה, היא מתקשרת לעורך דין ודורשת גט. אמרתי שהיא צודקת מאה אחוז, אני גם מבטיח לארגן לה עורך דין, הביעיה שכולם בכנס משפטי גדול באילת, אבל ביום ראשון, מקסימום שני או שלישי בפברואר 2020 - אני מקדם את זה. אתמול אחר הצהריים חזרתי הביתה. הרצפה היתה מכוסה בעיתונים, וארבעה סיידים עמדו על סולמות עם מברשות ופחי צבע ושמעו מוזיקה בווליום של מופע פארק. התברר שהגברת עשתה טלפון אחד וסגרה את הפרויקט.

אמרתי לה שאני שמח שהיא עשתה את הדבר הנכון. "את רואה?" הוספתי בגאווה, "לכן הרבה יותר טוב מהאפור" עכבר שהיה. זה מכניס המון אור הביתה. חבל שאת לא מקשיבה לי יותר." ●

yairn@israelhayom.co.il

איור: טל לזר

מומחים בדחיית יוזמות) ושמולץ לחכות לסוף השבוע, שבו אפשר לגייס פועלים סינים שמציעים את שירותיהם בצומת ועושים עבודה מצוינת במחיר סביר. בכך קניתי לעצמי עוד כמה ימים. כשהגיע סוף השבוע, דאגתי לקחת את המשפחה לים, מקום שבו היוזמה השיפוצית היחידה שעולה על הפרק היא להגיד לבחור בחוף להעמיד שמשיה. שבוע אחר כך היה אירוע בר מצווה משפחתי, כך שכל מעיינינו היו נתונים לשאלה מה נביא לחתן השמחה. אבל בשבת שאחרי היא נזכרה.

"מה קורה עם הסיני?" היא שאלה כאילו בתמימות, אבל אני זיהיתי מה מסתתר שם. שלפתי מייד את הטעוץ שבי דיוק ברקת, וסוף השבוע הזה הוא חג הרווקים הסיני, אנחנו לא רוצים לגרום לו לחגוג אצלנו בסלון, ועדיף להתרכז בקניית מציאות בעלי אקספרס. הפתרון התקבל בברכה, והמשפחה התפזרה על פני כמה מחשבים בבית לסוף שבוע של רכישות מוזלות מסיין. הנזק לא היה משמעותי, ותמיד עדיפה קנייה של כמה טיישירטים על פני סיווד הבית. כשהנושא עלה שוב, כבר חשתי עוינות קלה מצד הגב"ר.

רת. הגבתי במהירות וקפצתי לחנות חומרי הבניין הסמוכה לקנות מברשת לסיווד. גם כאן ההשקעה היתה קטנה, אבל עשתה את הרושם הנכון. מיקמתי את המברשת במקום מרכזי בבית, כך שיהיה ברור שעניינים זויים פה והפרויקט תכף יוצא לדרך.

התברר שהטריק הזה, שעבר כל כך טוב הרבה שנים עם העבודות ברכבת התחתית בתל אביב, עובר פחות טוב אצלנו בבית. המברשת הפכה לאנדרטת זיכרון לפי

החום הנורא של התקופה האחרונה הפך אותי ליצור עייף, מזיע וחסר מוטיבציה, שרק רוצה לנוח במזגן. וזה עוד במאי, לפני הקיץ הגדול. הגברת הראשונה, לעומת זאת, נתקפה בזמן האחרון בהתקף של יוזמות שונות ומשונות. לא ברור אם זה קשור למזג האוויר, או שמרוץ הג'ירו ד'איטליה, שהלהיב כאן כל נירו מדגניה ומירו מנתניה, הכניס בה אנרגיות עודפות. כל גבר יודע שבמהלך שנות הנישואים הראשונות אתה ממחר לבצע משימות ומטלות שנוזקו על ידי רעייתך לחלל האוויר בהיסח הדעת ובלי כוונה ממשית מצידה שתבצע אותן. אבל אתה, חסר ניסיון ונמרץ, נבהל וממחר להגיב. כך, למשל, היא זועפת: "אוף, אני מתה מחום, המזגן בכלל לא מקרר, חייבים להזמין טכנאי רחוף", ואתה שומע: "אוי ואבוי, זה אני אשם. למרות שמספיק קר לי, אני עוזב הכל ומזמין לאשתי האהובה טכנאי. הרי היא יודעת על מה היא מדברת, ואני בטח לא רוצה שבחוויה של הילדים ייצרבו טראומות של הורים מזועזעים ואב לא מתפקד."

במציאות המזגן תקין במאה אחוז, אולי צריך לנקות פילטר. יש מצב שהיא לא הריקה אותו בכלל, או הרליקה אותו לפני שנייה והוא עוד לא הספיק לקרר, או שהיא פשוט סובלת מגלי חום. ואתה, כמו מטומטם, מיהרת להזמין טכנאי, שאמר שהכל תקין ולקח על זה 250 שקלים.

במשך השנים הבחנתי שרעייתי מטילה עלי משימות שאם היא היתה בוחרת לבצע בעצמה, הן היו מסתדרות בתוך דקות, ולמרות זאת היא מעדיפה לסבול ולהמתין שאני אטפל בדברים באופן פחות מוצלח. כך, למשל, היא הודיעה לי לא מזמן שחייבים לסייד את הבית. האמת, צודקת, לא סיידנו את הבית מאז שהקטנה היתה בת 3, והיום היא כבר בת 14.

אלא שהמחשבה על סיידים שיתארחו בבית למשך שבוע, כולל רעש, לכלוך, סולמות, דליים ובאופן כללי הסבה של הדירה לטמבורייה, לא באה לי טוב. כנשוי ותיק עם יותר ניסיון ופחות אנרגיות, אני משתדל לסנן פעילויות בלתי הכרחיות, כולל שימוש בתחבולות שלא היו מביישות את תוכנית הגרעין האיראנית.

חשבתי להגיד לגברת שאני דווקא מחבב את הגוון האפור

עכבר שתפסו הקירות במשך השנים, אבל הבנתי שזה לא יתרום לדיון. כדי לא להגיב באופן שלילי, אמרתי שאני בהחלט מתכוון לטפל בנושא ביום ראשון ולחפש בעל מקצוע מתאים. התקווה היתה שמדובר ביוזמה חולפת שתישכח במהרה. ואכן, במשך קרוב לשבועיים היוזמה לא עלתה שוב על הפרק. עוד שבוע אחד, ללא התראה מוקדמת, השמיים נפלו עלי, כשהגברת חזרה על ההבחנה שהקירות חייבים סיווד.

אמרתי שבדקתי עם כמה מומחים (כלומר, חברים שהם

כנשוי ותיק עם יותר ניסיון ופחות אנרגיות, אני משתדל לסנן פעילויות בלתי הכרחיות, כולל שימוש בתחבולות שלא היו מביישות את תוכנית הגרעין האיראנית